Christus Rex

INSTAURARE OMNIA IN CHRISTO

COISAS ESPANTOSAS!

COMO O SOL BAILOU AO MEIO DIA EM FATIMA

As aparições da Virgem—Em que consistiu o sinal do céu—Muitos milhares de pessoas afirmam ter-se produzido um milagre—A guerra e a paz

Sinovski ispravak zbog promicanja herezā

Uglednici objavili 'Correctio filialis de haeresibus propagatis'

Stota obljetnica čuda sunca u Fatimi

Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii X
listopad/studeni 2017. ~ br. 14

Austrijski distrikt

Raspored sv. Misa

KAPELA SV. JOSIPA

Jurja Denzlera 37 – 10000 Zagreb

26. 11.	Posljednja (XXIV.) nedjelja nakon Duhova	10 h
28. 11. (ut.)	Svagdan	18 h
30. 11. (čet.)	sv. Andrija ap.	18 h
1. 12. (pet.)	Svagdan (prvi petak)	18 h
3. 12.	I. nedjelja došašća	18 h
10. 12.	II. nedjelja došašća	10 h
13. 12. (sri.)	sv. Lucija, dj. i mč.	17 h
14. 12. (čet.)	Svagdan došašća	17 h
17. 12.	III. nedjelja došašća	18 h
24. 12. (ned.)	Badnjak	10 h

25. 12. (pon.)	Božić – rođenje Gospodnje	ponoćka, 10 h
31. 12.	Nedjelja u božićnoj osmini	18 h
1. 1. (pon.)	Božićna osmina	18 h
2. 1. (ut.)	Ime Isusovo	9 h
6. 1. (sub.)	Bogojavljenje (prva subota)	9 h
7. 1. (ned.)	Sveta obitelj	18 h
14. 1.	II. ned. nakon Bogojavljenja	10 h
16. 1. (ut.)	sv. Marcel, p. i mč.	18 h
18. 1. (čet.)	Svagdan (spomen: sv. Priska)	18 h
21. 1.	III. ned. nakon Bogojavljenja	18 h
28. 1.	Nedjelja Sedamdesetnice	10 h

KAPELA SV. JERONIMA
Zrinsko-frankopanska 58 – 21000 Split

26. 11.	Posljednja (XXIV.) nedjelja nakon Duhova	18 h
27. 11. (pon.)	Svagdan	7 h
2. 12. (sub.)	sv. Bibijana, dj. i mč. (prva subota)	18 h
3. 12.	I. nedjelja došašća	9 h
10. 12.	II. nedjelja došašća	18 h
11. 12. (pon.)	sv. Damaz, p. i isp.	7 h
16. 12. (sub.)	sv. Euzebije, b. i mč.	18 h
17. 12.	III. nedjelja došašća	9 h
25. 12. (pon.)	Božić – rođenje Gospodnje	18 h
26. 12. (ut.)	sv. Stjepan, prvomuč.	9 h
6. 1. (sub.)	Bogojavljenje (prva subota)	18 h

7. 1. (ned.)	Sveta obitelj	9 h
14. 1.	II. ned. nakon Bogojavljenja	18 h
15. 1. (pon.)	sv. Pavao, pust. i isp.	7 h
20. 1. (sub.)	sv. Fabijan i Sebastijan, mčč.	18 h
21. 1.	III. ned. nakon Bogojavljenja	9 h
28. 1.	Nedjelja Sedamdesetnice	18 h
29. 1. (pon.)	Sv. Franjo Saleški, b. i nauč.	7 h

Slavonski Brod (Falcon electronic, Vinogradska 2b):

25. studenoga (subota, sv. Katarina, dj. i mč.) u **18 h**

Rijeka (Hrvatska čitaonica Trsat, Šetalište Joakima Rakovca 33):

15. prosinca (petak, svagdan došašća) u **18 h**

Napomene:

- IV. nedjelja došašća ustupa mjesto spomenu Badnjaka. Nedjeljna obveza toga se dana može ispuniti Misom na samu nedjelju (ne Misom ponoćkom!). Misa ponoćka u Zagrebu započinje u pola noći s Badnjaka na Božić.
- Za blagdan Bogojavljenja će se nakon sv. Mise u Zagrebu i Splitu održati svečani blagoslov vode.
- Pobožnost prvih subota može se u kapelama u Zagrebu i Splitu – kada nema sv. Mise na samu prvu subotu – uvijek ispuniti na sljedeću nedjelju.
- Daljnji raspored sv. Misa u Rijeci i Sl. Brodu bit će objavljen naknadno.

Predgovor: Sto godina komunizma

„Rusija će proširiti svoje zablude po cijelome svijetu, započet će ratove i progone...!“. Ovo tmurno proročanstvo Presvete Djevice Marije od 13. srpnja 1917. iz Fatime (u slučaju da se ne posluša njezine želje) je od prije sto godina do današnjega dana doslovno ispunjeno. 7. studenoga 1917. je u Rusiji – po ondje važećemu julijanskome kalendaru 25. listopada – izbila u Sankt Petersburgu komunistička Oktobarska revolucija. S time je počelo najtamnije poglavlje povijesti čovječanstva. Marksizam [1] je krenuo u svojim različitim oblicima svuda po svijetu u svoj pobjednički marš, koji je ostavljao posvuda krvave tragove nepojmiljivoga razaranja i ljudske patnje. On danas vlada nad sveukupnim političkim (i crkvenim) životom u skoro svim dijelovima kugle zemaljske, počevši od tiranskih režima u Kini i Sjevernoj Koreji na istoku, preko uništavanja društvenih struktura i duša preko džender-ideologije na zapadu, do jednoga pseudo-kršćanskoga marksizma koji vrši djelo opustošenja u Crkvi te navodi papu kao i ostale crkvene vođe k paktiranju s radikalnim ljevičarima, najljućim neprijateljima Crkve. Nijedna sila na zemlji ne može niti će moći u budućnosti zauzdati „zvijer“ (Otk 13). Jer po Božjem naumu i jasnim riječima Gospe Fatimske, trebat će za to jedna posebna nebeska moć: Bezgrešno Srce Marijino! I to onda kada se bude počelo iskreno ispunjavati Njezine želje, posebice kada će Papa zajedno sa biskupima tome Srcu posvetiti Rusiju. Obećanje spasenja je dano ljudima, a na svakome osobno stoji hoće li se uhvatiti za

sidro spasenja prema mogućnostima koje svakome daje božanska providnost.

O toj temi možete opširnije čitati u ovome novome broju našega časopisa, gdje ćete pronaći moje predavanje koje sam mogao održati za svoga nedavnoga pohoda vašoj domovini. Za nedjelju Krista Kralja služio sam sv. Misu i održao predavanje u Zagrebu, u utorak nakon toga u Rijeci, a za blagdan Svih svetih u Splitu. Velika je radost vidjeti kako se Tradicija polako razvija u Hrvatskoj – poglavito što smo Božjom milošću mogli uspostaviti kapele u dva najveća hrvatska grada – i preporučimo zato Bezgrješnoj da nas zagovara i vodi naš apostolat, da bi po njemu što više duša pronašlo put Srcu Isusovu i Marijinu. Također možete pročitati tekst koji je Papi nedavno uputila skupina katoličkih uglednika zbog pobudnice Amoris laetitia, kojom se u Crkvu unosi velika pomutnja i duše zavode na krivi put. Ova jedinstvena opomena upućena papi izraz je žive katoličke vjere koja je jedino jamstvo očuvanja i napretka Crkve, usred širenja svih zabluda koje potresaju Crkvu do samih temelja. Tekst je potpisao i naš Generalni poglavar, mons. Fellay.

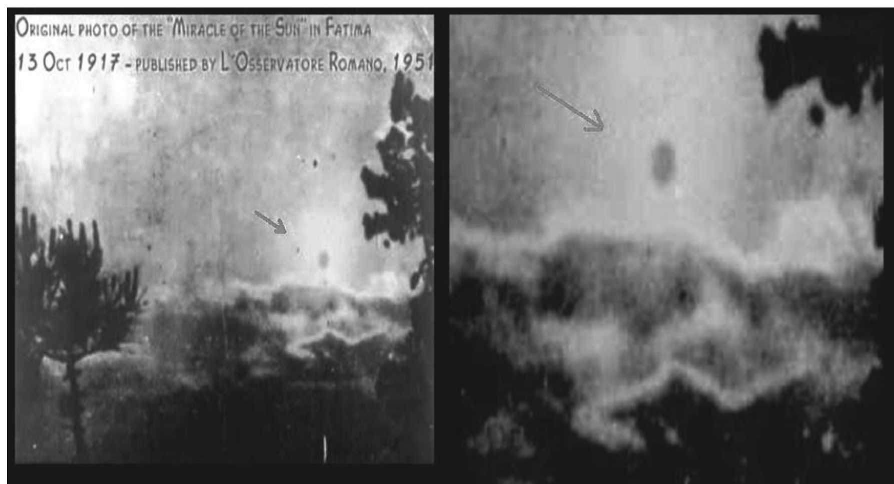
Ne smijemo izgubiti iz vida mračne snage koje su obilježile posljednjih sto godina. Bez pogleda u prošlost ne može nitko shvatiti sadašnjost, a trebamo prepoznavati „znakove vremena“. Blažen onaj koji sluša glas Nebeske Kraljice i slijedi njezine upute. U duševnome miru će izdržati vrijeme kušnje, ispunjen nadom čekat će vrijeme najveće pobjede Nebeske Kraljice i k tome još surađivati u pripremi te pobjede.

S mojim svećeničkim blagoslovom,

p. Stefan Frey, poglavar Distrikta

[1] Pape su u svojim enciklikama marksizam, komunizam i socijalizam označili kao najgore krivovjerje svih vremena, „u svojoj srži loše“, kao „bič Sotone“, „smrtonosni otrov“, „upropašćujući kvasac koji se uvlači u unutrašnjost ljudskoga društva i dovodi ga u najveću opasnost“, kao „dokidanje svakoga društvenoga poretka jer uništava njegove posljednje temelje“.

Čudo Sunca u Fatimi

Blažena Djevica Marija se ukazivala u Fatimi od 13. svibnja do 13. listopada 1917. godine. Katolička je Crkva službeno priznala ova ukazanja.

Prigodom posljednjeg ukazanja 13. listopada 1917. godine dogodilo se veliko čudo Sunca koje je promatralo od 50-70 (po nekima čak 100) tisuća ljudi okupljenih u poljima Cova de Iria u blizini portugalskoga mjesta Fatime unatoč blatu i obilnoj kiši.

Najavu čuda sunca proširio je portugalski tisak: troje malenih vidjelaca pastira reklo je da im je Gospa obećala da će učiniti veliko čudo da bi svi povjerovali da se Ona ukazala u Fatimi.

Kiša je prestala padati. Oblaci su se naglo razišli i pokazala se sunčeva kugla koja se velikom brzinom, strjelovito počela okretati oko sebe i stvarati snopove svjetlosti u svim bojama. Potom se Sunce kratko zaustavilo, a onda opet počelo plesati. Još se jednom zaustavilo i onda treći puta počelo igrati, ižarujući još jaču svjetlost.
Tisuće ljudi promatralo je bez daha ovaj prizor. Učinilo se kad da se Sunce otrgnulo od nebeskoga svoda i strjelovito pojurilo prema njima. Ljudi su bili zaprepašteni. Čuli su se uzvici: „Čudo, čudo!“. Mnogi su se molili, padali na koljena moleći čin pokajanja.

Cijeli prizor je trajao oko deset minuta i mogao se promatrati s udaljenosti od 40 kilometara od Fatime. Svi su bez poteškoća mogli gledati Sunce. Ono nije zasljepljivalo. O ovome čudu postoje mnoga izvješća.

U izdanju od 15. listopada 1917. je protucrkveni i deklarirani ateistici časopis **O Seculo** objavio vijest potpuno identičnu kao u verziji koju su objavili katolički novinari. Članak je bio na prvoj stranici, na desnoj strani, s naslovom ***Como o sol bailou ao meio dia em Fatima***.

Dakle, Sunce je igralo, isijavalo svjetlost u raznim bojama i na kraju kao da je pojurilo prema mnoštvu da potvrdi da se Blažena Djevica ukazala.

U Fatimi Gospa poziva na pokoru i obraćenje. Poziva ljude da ne vrijeđaju više Gospodina koji je dovoljno izvrijeđan. Ostavlja dva moćna sredstva, dva lijeka protiv zala koja danas na poseban način duše zavode i odvode s Božjeg puta.

O MILAGRE DE FATIMA

Sestra Lucija o tome kaže: „Drugi razlog je da je Ona rekla meni i mojim rođacima da je Gospodin odlučio dati svijetu dva posljednja sredstva (lijeka) protiv zla, a to su sveta Krunica i pobožnost Bezgrješnom Srcu Marijinu. Ovo su dva posljednja moguća lijeka što znači da neće biti drugih.“

„Vidite, Oče, Presveta je Djevica htjela dati, u ovim posljednjim vremenima u kojima živimo, novu djelotvornost molitvi svete Krunice. Ona je toliko ojačala njezinu djelotvornost da ne postoji problem, koliko god bio težak, materijalne ili osobito duhovne naravi, u privatnom životu svakoga od nas ili u životu naših obitelji, obitelji cijeloga svijeta, redovničkih zajednica ili čak u životu naroda i nacija da se ne može riješiti molitvom svete Krunice. Nema problema, kažem vam, koliko god bio teškim, koji se ne može riješiti molitvom svete Krunice. Sa svetom krunicom ćemo se spasiti, posvetiti, utješit ćemo našega Gospodina i postići ćemo spasenje mnogih duša.“

„Na koncu, pobožnost Bezgrješnom Srcu Marije, naše presvete Majke, sastoji se u tome da je se drži prijestoljem milosti, dobrote i oproštenja i sigurnim putem po kojem ćemo ući u Raj.“

Blažena Djevica je zahtijevala i posvetu Rusije svojem Bezgrješnom Srcu koju treba učiniti Papa u zajedništvu sa svim biskupima Crkve. Ta posveta do danas nije izvršena premda se navršila stota obljetnici fatimskih ukazanja.

Kristovo kraljevstvo u svjetlu Fatime i Vojske Bezgrješne

p. Stefan Frey

Predavanje održano u Zagrebu, Splitu i Rijeci za pohoda Hrvatskoj 28. listopada – 2. studenoga

Tema Kristova kraljevstva bila je nadbiskupu Lefebvreu veoma važna – ne samo zato što je ljubio Isusa iznad svega, nego jer je ova tema danas od dramatične aktualnosti. Najdublji razlog za današnju sveopću dramatičnu krizu u društvu i Crkvi leži u činjenici odbacivanja Kralja kraljeva u svim područjima Njegove vlasti na zemlji, i to čak i u Njegovoj Crkvi. Danas se više ne želi da On vlada nad ljudima. Tu temu želimo promotriti u svjetlu dvaju velikih obljetnica ove 2017. godine, koje su prije nekoliko dana dosegle svoj vrhunac:

- 13. listopada 1917. učinila je Majka Božja u Fatimi najavljeno veliko čudo Sunca kao božansku potvrdu za istinitost Njezinih ukazanja.
- 16. listopada 1917. utemeljio je sv. Maksimilijan Kolbe Vojsku Bezgrješne.

Oba ova djela utemeljila je Presveta Djevica, oba stoje zajedno i čine jedinstvo. U Fatimi ona daje program za spasenje svijeta, a Maksimilijan Kolbe treba tome programu dati konkretan oblik i izložiti pojedinosti, kako ga treba provesti. Oba djela teže istome

cilju: spasenju duša i ponovnoj uspostavi Isusove vlasti u svim područjima. Oba govore o „vladavini Presvetog Srca Isusova i Marijina“, zato što Isus hoće vladati po Bezgrešnom Srcu Marijinu i zajedno s njime. Naprotiv tiranskoj vladavini Sotone, radi se ovdje o vladavini dvaju srdaca, odnosno vladavini ljubavi.

Fatima divno i precizno objašnjava kako je ova vladavina ustrojena: to je vladavina u tri područja: u srcima – u društvu – u Kristovoj Crkvi. Fatima objašnjava kako se valja boriti protiv ove vladavine Sotone i njegovih slugu u sva tri područja jer đavao ima trostruku strategiju kojom napada čovjeka i želi ga upropastiti. Govori nam i o tome kako će biti ostvarena konačna pobjeda protiv sotone: što trebamo činiti, svatko od nas kao i Svećeničko bratstvo.

Jako je važno ovo razumjeti da bismo shvatiti što se danas događa. Kada si postavimo pitanje u kojemu vremenu se nalazimo, sestra Lucija odgovara ovako: „Đavao je odlučio povesti odlučujuću bitku protiv Gospe“. Od istočnoga grijeha u raju se đavao i njegovi sljedbenici fanatično bore protiv Gospe i Njezine djece. Upravo u 1917. godini ušla je ova neprestana borba između dobra i zla u svoju odlučnu fazu.

Fatima je drama u tri čina, ona je najveća drama čovječanstva izložena u tri tajne. Gospa objašnjava u svojima trima tajnama do u pojedinosti dramatični razvoj borbe koja se odvija na tri razine. Iako treća tajna još nije u potpunosti poznata, promotrimo ipak različite naznake koje su dali oni koji su tu tajnu pročitali. Na ta pitanja sestra Lucija neizravno odgovara: „Čitajte u Knjizi otkrivenja. Vrijeme u kojemu živimo opisano je u 12. i 13. poglavlju Otkrivenja. Ondje ćete pronaći ono što stoji u tri tajne“. Doista nalazimo u tim poglavljima spomenutu trostruku đavlovu strategiju, a to je uništenje triju područja Kristove vladavine.

1) Borba vatrenoga zmaja na osobnoj razini, protiv pojedinačnih ljudi

„I znak veliki pokaza se na nebu: žena, obučena u sunce i mjesec

pod nogama njezinim i na glavi njezinoj vijenac od dvanaest zvijezda.“ (Otk 12,1). Ovdje se najprije predstavlja Majka Božja kao đavlova protivnica, prožeta slavom Božjom, obasjana Suncem, Kristovim simbolom.

„I pokaza se drugi zrak na nebu: crveni zmaj, koji ima sedam glava i deset rogova; i na glavama njegovim sedam kruna... stara zmija, koja se zove đavao i sotona“ (Otk 12) . Zmaj pokušava pobijediti Ženu, ali bez uspjeha. Onda se bijesan povlači da bi započeo borbu s Njezinim potomstvom, Njezinom djecom. Prva i konačna namjera zmaja je upropastiti i vremenito i za vječnost što je više moguće duša, da bi time ugrozio moćnu Ženu. Upravo to se prikazuje u prvoj fatimskoj tajni. Marija pokazuje djeci vidiocima pakao, veliko ognjeno jezero, a usred njega đavla i proklete duše. No, odmah potom pokazuje spasenjsko sredstvo: „Vidjeli ste pakao u koji odlaze jadni grešnici. Da bi ih spasio, Bog želi u svijetu proširiti štovanje moga Bezgrješnoga Srca!“. U tome Srcu nalazi se dakle, prema Božjoj volji, spasenjsko sredstvo za grešnike i zalog blagoslova Božjega protiv sotonine vojske.

A kako trebamo gajiti tu pobožnost Bezgrješnome Srcu? To nam točno objašnjava p. Kolbe u prvome stupnju Vojske Bezgrješne koji je usmjeren na pojedinačne vitezove Bezgrješne koji se osobno trude da zadobiju duše za Bezgrješnu. Da bi spasila što više duša, Bezgrješna treba što više vitezova koji će se boriti za Njezinu čast. Zato se oni trebaju ponajprije njoj sasvim posvetiti, Njezinu Bezgrješnome Srcu. Što joj se vitez više preda, tim će ga više Marija koristiti kao oruđe za spasenje duša. Svaki vitez u svojoj borbi koristi oružje. Oružja u borbi za čast Bezgrješne su prije svega dva:

1) Molitva i žrtve, kao što je to pozvala Majka Božja u Fatimi. Prvo mjesto pripada molitvi svete Krunice koju trebamo moliti svaki dan. Ipak mnogo ljudi zbog različitih obveza nema puno vremena za molitvu. Ali svi mogu tijekom dana izreći puno strelovitih molitava. Pater Kolbe govori nam da ne smijemo nikada podcijeniti snagu strelovitih molitava. Svaka kratka strelovita molitva – dovoljno je samo da zazovemo Isusa i Mariju – povezuje nas s Nebom. Svaka strelovita

molitva je poput strijele kojom pobijeđujemo đavla, a one također pogađaju duše grešnika ljubavlju i kajanjem. To je dakle jednostavni program: Krunica i puno strelovitih molitava.

Treba zatim upotrijebiti sva zakonita sredstva koja su dobra, a tu prije svega spada čudotvorna medaljica koju trebamo nositi i dijeliti drugima. Ona je velika milosna moć i zato se ne zove slučajno čudotvornom jer se po njoj dogodilo puno čudesa i obraćenja. Pater Kolbe uspoređuje ih s topovskim kuglama kojima pobjeđujemo neprijatelja.

2) Tu zatim dolazi prikazivanje žrtava, koje se sastoje u vjernom izvršavanju naših obveza i podnošenju naših svakodnevnih patnji, bolesti i križeva, kao i dobrovoljnih osobnih žrtava. To su jednostavna sredstva, ali toliko važna, jer Majka Božja nam u Fatimi poručuje: „Ako činite ono što vam kažem, bit će spašeno puno duša!“. To je dakle borba svakoga viteza na pojedinačnoj razini.

2) Borba „Zvijeri“ na političkome području

Isus ne vlada samo u dušama, on mora vladati i u društvu: u državama, u vladama, u svim ustanovama: školama, sveučilištima, novinama, poduzećima. To je Kristova društvena vladavina i stoga đavao proteže svoju odlučnu borbu i na političko-društvene snage da bi uništio Kristovo društveno kraljevanje. O tome čitamo ponovno u Knjizi otkrivenja:

„I vidjeh zvijer gdje izlazi iz mora, koja je imala deset rogova i sedam glava, i na rogovima njezinim deset kruna, a na glavama ime na psovke... I dade joj zmaj silu svoju i prijestolje svoje i vlast veliku... I bilo joj je dano, da zametne rat sa svetima i da ih pobijedi; i dana joj je vlast nad svakim plemenom i pukom i jezikom i narodom.“ (Otk 13)

Prema egzegetima – tumačima sv. Pisma, označava ova zvijer jednu protukršćansku političku moć u službi sotone: masoneriju i komunizam kao i protukršćanske režime kojima oni vladaju, što možemo lako ustanoviti ako pogledamo povijest. Na to nas upozorava Majka Božja u drugoj tajni: ona proriče da će Rusija proširiti svoje zablude po cijelome svijetu te proizvesti ratove i progone Crkve – vjerni kršćani će biti mučeni.

Nije li zapanjujuće kako se ova proročanstva ispunjavaju u posljednjih sto godina? Komunisti su doista pomoću snažne podrške masona proširili svoje zablude po cijelome svijetu. Jedna polovica svijeta je potpala pod njihovu krvavu tiraniju, druga polovica – tzv. 'slobodnoga svijeta' – pod njihove totalitarne ideje marksističke kulturalne revolucije koji je zavladao cijelim društvenim životom, a posebno je izražen u odvratnostima džender-ideologije.

Drugi đavlov cilj sastoji se u tome da raskršćani cijeli javni život i podvrgne ga svome utjecaju, da bi time lakše mogao ljudima manipulirati i tiranizirati ih. Masoni i komunisti utvarali su da će uspostaviti na svijetu raj, pravedno društvo u miru. No dogodilo se suprotno.

Kao spasenjsko sredstvo nudi Presveta Djevica ponovno svoje Srce: traži posvetu Rusije svome Srcu i pobožnost zadovoljštine prvih pet subota. ,,Ako se poslušaju moje molbe, Rusija će se obratiti i bit će mir“. Zanimljivo je da sestra Lucija kasnije precizira da će papa posvetiti Rusiju Srcu Isusovu i Marijinu, ali to će biti kasno! I sve dok papa ne ispuni taj zahtjev, neće doći do promjene na bolje, naprotiv, stvari će postajati sve gorima.

Na toj razini radi se o posveti javnoga života Bezgrješnome Srcu Marijinu, kao i Srcu Isusovu. Javni život koji je osvojila „zvijer“ treba biti posvećen Srcu Marijinu, a po Njoj Srcu Njezina Sina i Njegovoj blagoj vlasti. Majka Božja se s ovom svojom molbom posebno obraća onima koji u ovome svijetu imaju velike službe, papi zajedno s biskupima, kao i političarima. Svugdje gdje su oni poslušali tu molbu, primili su oni i njihove zemlje čudesni blagoslov. Portugal se, primjerice, posvetio Bezgrješnom Srcu i postao zemljom Krunice. Tiranski masonski režim koje je prethodno progonio Crkvu, bio je nadvladan te je – za razliku od Španjolske – Portugal očuvan od komunističke revolucije, kao i od Drugoga svjetskoga rata!

Kao primjer kako ostvariti to poslanje možemo navesti i Filipine. Ondje su naši svećenici i Vojska Bezgrješne odvažno organizirali hodočasnički put s kipom Gospe Fatimske koji je trajao deset mjeseci – od 28. listopada 2016. do 13. kolovoza 2017. Kip je krenuo od samoga juga do sjevera zemlje i prošao put od 2000 kilometara. Na

svim postajama na tome putu željelo se organizirati različita vjerska događanja i programe. Tako bi svećenik došao na gradski trg s fatimskim kipom i plakatom i počeo propovijedati i doista bi se okupilo i nekoliko stotina Filipinaca jer ih je privukla Majka Božja. Cilj je bio naviještati puku Majku Božju – Filipinci jesu katolici, ali u puku ipak vlada izvjesno neznanje. U predavanjima se govorilo o škapularu i čudotvornoj medaljici – Vojsci Bezgrješne. Uspjeh je bio doista začuđujući. Gotovo sto tisuća Filipinaca je tijekom deset mjeseci primilo škapular i čudotvornu medaljicu, u Vojsku Bezgrješne je primljeno 57 tisuća novih vitezova. Uspjelo se pridobiti i gradonačelnike i ravnatelje škola. Majci Božjoj su posvećene čak 53 škole. Naši svećenici su bili pozvani da drže predavanja u školama – ponekad su to bile uistinu velike škole. Jedan naš svećenik, p. Timothy Pfeiffer, svjedoči da je u jednome satu mogao podijeliti čak 2700 škapulara! Bezgrješnom Srcu je posvećeno još 22 grada.

To je jedno istinsko čudo Bezgrješne jer cijeli svijet je bezbožan i pod upravom masona, a u Filipinima su Bezgrješnoj posvećene škole i gradovi! Možda takav pothvat nije moguć u Hrvatskoj – ili još uvijek nije moguć – ali svakako možemo činiti male stvari, male korake na društvenoj, političkoj razini. Tako je počelo i djelo sv. Maksimilijana Kolbea i vi kao vjernici možete svatko na svoj način pomoći u ostvarenju tog apostolata. Upravo to želio je p. Kolbe sa drugim stupnjem Vojske Bezgrješne. Tamo gdje na jednome mjestu ima više vitezova, treba povremeno održati susrete da bi se zajednički razmislilo kako djelovati na javni život putem poduhvata društvenog apostolata. Tu spada prije svega apostolat tiska i medija. Pater Kolbe govori da su neprijatelji bili brži od nas: po moći medija su masoni utjecali na javni život te ga učinili bezbožnim. A mi moramo činiti upravo suprotno: naviještati Bezgrješnu kako bismo ljude doveli vjeri i vratili ih Kristu.

Isto to vrijedi i danas. Za nadbiskupa Lefebvrea je to bila jedna

od najvažnijih zadaća koju trebaju preuzeti laici. U svome pismu upućenome vjernicima 6. prosinca 1990., nekoliko tjedana prije svoje smrti, ističe da je važno da laici pomognu svećenicima u apostolatu medija. To vrijedi i za Hrvatsku gdje su potrebne dobre katoličke knjige. Nemamo dostupan tradicionalni katekizam na hrvatskome, kao ni tradicionalno izdanje i prijevod sv. Pisma, zatim vjeronaučnih udžbenika za djecu, potrebno je još naslova koji govore o pravome stanju u svijetu i Crkvi itd. Važan je i apostolat putem interneta. Imam osobno iskustvo kao bivši rektor naše Bogoslovije u Zaitzkofenu jer je tako više mladih ljudi upoznalo tradicionalnu latinsku Misu. Tražili su informacije o tradicionalnoj Misi i upravo putem interneta pronašli apostolat i bogosloviju našega Bratstva.

3) Borba druge zvijeri na vjerskoj razini

Sv. Ivan vidi zatim drugu zvijer sa dva roga koja izgleda poput janjeta, ali govori poput zmaja i zavodi stanovnike zemlje da se klanjaju prvoj zvijeri. Ovdje se radi o „lažnome proroku“, kako ga u nastavku naziva Knjiga otkrivenja i on označuje religioznu moć koja ima privid sličnosti Kristu jer izgleda poput janjeta – ljudi misle da se radi o pravoj Crkvi – ali se zapravo radi o iskrivljenoj Crkvi ispunjenoj zabludama kakvu teže stvoriti masoni. Iz onoga što možemo znati o sadržaju treće tajne – na temelju nekih izjava onih koji su je pročitali (kard. Ottaviani, M. Martin) – ona govori o unutarcrkvenoj revoluciji, velikome otpadu, uništavanju vjere putem krivovjerja te nevjernosti i izdaje koju čini mnogo pastira. Sve to dovodi do katastrofalnih posljedica da će Crkva biti gotovo uništena.

Odgovor Neba sastoji se ponovno u Bezgrješnome Srcu Marijinu, ovaj puta kroz potpuno predanje Bogu posvećenih osoba. Kako lažni prorok može pobjeđivati samo putem mlakosti i izdaje pastira, pobijediti ga mogu samo vjerni, sveti svećenici i redovnici. Za nadbiskupa Lefebvrea je ta spoznaja bila prvi poticaj za utemeljenje svoga Svećeničkoga

bratstva, čiji će cilj biti težiti za svetošću svećenika i redovnika.

Plan Vojske Bezgrješne na trećoj razini je svugdje utemeljiti samostane kao gradove Bezgrješne, u kojima će živjeti vitezovi koji će ostvarivati veliki ideal sve do najviših razina, sve do junaštva, do bezgraničnoga predanja samih sebe Bezgrješnoj. Tako je sv. Maksimilijan Kolbe utemeljio Niepokalanow u kojemu je živjelo gotovo tisuću časne braće, svećenika i bogoslova. Bio je to najveći samostan nakon Srednjega vijeka, samostan u kojemu se živjelo potpuno predanje i svetost. Naravno, nije svatko pozvan postati svećenikom, redovnikom ili redovnicom. Mladi ljudi trebaju razmisliti imaju li možda u sebi taj poziv. Ali ono što svi možemo i što je zadaća vas vjernika, jest da molite za svećenička zvanja i za posvećenje Bogu posvećenih osoba.

Pobjeda nad čudovištem s tri lica

Fatimska tajna objavljuje nam veliko viđenje trodimenzionalnoga djelovanja sotone koje doista nalazimo u današnjoj društvenoj i crkvenoj stvarnosti. Ipak, to čudovište u tri utjelovljenja neće konačno pobijediti, nego će ga poraziti Žena odjevena Suncem po čašćenju Njezina Srca i posveti tome Srcu – čemu teži sv. Maksimilijan Kolbe u tri razrađena stupnja svoje Vojske Bezgrješne.

Gospa nam dakle daruje jasnu orijentaciju usred današnje „đavolske pomutnje“ (s. Lucija). To nam omogućava da promatramo svjetska zbivanja u Božjemu svjetlu i zato se ne smijemo obeshrabriti niti dati da nas zavedu dramatične prilike ovoga vremena. Fatimska poruka je opomena da bismo prepoznali ozbiljnost stanja, ali ona nam još više daje sidro nade kojega se trebamo držati da bismo nepokolebljivo ustrajali u vjeri i u revnosti u služenju Bogu. Na nama predstoji da u Gospinome svjetlu idemo životnim putem koji nam Ona pokazuje, da u svetome strahu uzmemo k srcu Njezine opomene, da bi naša posveta Bezgrješnom Srcu Marijinu što dublje postala stvarnost koja će određivati naš život kao sveto viteštvo u službi Bezgrješne!

Sinovska opomena zbog promicanja krivovjerjā

Prenosimo tekst značajne reakcije na papinsku pobudnicu Amoris laetitia koji je potpisalo više od 250 uglednih laika i svećenika, upozoravajući na doktrinarno sporne izjave koje izazivaju veliku pomutnju u Crkvi. Sam tekst prenosimo u cijelosti, a fusnote zbog praktičnih razloga izostavljamo.

Sveti Oče,

S dubokom žalošću, ali potaknuti vjernošću našemu Gospodinu Isusu Kristu, ljubavlju prema Crkvi i prema papinstvu te sinovskom odanošću Vama, prisiljeni smo uputiti opomenu Vašoj Svetosti uslijed širenja krivovjerja prouzročenih apostolskom pobudnicom „Amoris laetitia“ i drugim riječima, djelima i propustima Vaše Svetosti.

Objavljivanje ove opomene dopušteno nam je naravnim zakonom, zakonom Kristovim i crkvenim zakonom, koje troje ste Vi, Vaša Svetosti, božanskom providnošću određeni čuvati. Naravnim zakonom: jer kao što podložnici po naravi svojima nadređenima duguju posluh u svemu zakonitome, tako imaju i pravo da se njima vlada u skladu sa zakonom, pa stoga i da ustraju, kad je potrebno, na tome da njihovi nadređeni tako vladaju. Zakonom Kristovim: jer Kristov Duh nadahnuo je apostola Pavla da javno ukori Petra kad on nije postupao po istini evanđelja (Gal 2). Sveti Toma Akvinski piše da je taj podložnikov javni ukor nadređenome bio zakonit zbog neposredne opasnosti od sablazni glede vjere (Summa theologiae, II-II, 33, 4, ad 2), a u bilješci svetog Augustina dodaje se da je u toj prigodi ,,Petar dao primjer poglavarima da dogodi li se ikada da skrenu s pravog puta,

ne smiju prezreti ukor svojih podložnika“ (ibid.). Crkveni zakon također nas obvezuje jer kaže da „Kristovi vjernici... imaju pravo, dapače, katkada i dužnost, prema znanju, stručnosti i ugledu koji imaju, svetim pastirima očitovati svoje mišljenje o onome što je za dobrobit Crkve“ (Zakonik crkvenoga prava, 212, 2-3; Zakonik istočnih Crkava 15, 3).

Glede vjere i morala na sablazan su Crkvi i svijetu objavljivanje pobudnice „Amoris laetitia“ i drugi postupci kojima je Vaša Svetost dovoljno jasno obznanila domet i svrhu toga spisa. Uslijed toga su se hereze i druge zablude proširile Crkvom; jer dok su neki biskupi i kardinali nastavili braniti božanski objavljene istine o ženidbi, moralnome zakonu i primanju sakramenata, drugi su te istine zanijekali i nisu od Vaše Svetosti dobili nikakav ukor, nego odobravanje. Oni kardinali, naprotiv, koji su podnijeli *dubiju* Vašoj Svetosti da bi se tom metodom koja je vremenom utvrđena, lako mogla potvrditi evanđeoska istina, nisu dobili odgovor, nego šutnju.

Sveti Oče, petrovska služba nije Vam povjerena da biste vjernicima mogli nametati čudna učenja, nego da biste, kao vjeran upravitelj, čuvali poklad sve do Gospodinova povratka (Lk 12; 1 Tim 6,20). Svim srcem prianjamo uz nauk o papinskoj nezabludivosti kako ga je definirao Prvi vatikanski sabor, i stoga pristajemo uz objašnjenje što ga je isti taj sabor dao o toj karizmi, a koje uključuje ovu izjavu: „Duh Sveti nije Petrovim nasljednicima obećan da bi, po Njegovoj objavi, naviještali neki novi nauk, nego da bi, uz Njegovu pomoć, sveto čuvali i vjerno iznosili objavu ili poklad vjere prenesen od apostola.“ (Pastor aeternus, pogl. 4.). Iz toga je razloga Vaš prethodnik bl. Pio IX. pohvalio zajedničku izjavu njemačkih biskupa, koji su ustvrdili da se „mišljenje kako je papa 'zbog svoje nezabludivosti apsolutan vladar' zasniva na posve pogrešnom shvaćanju dogme o papinskoj nezabludivosti“. Isto tako je na Drugome vatikanskome saboru Teološko povjerenstvo koje je nadgledalo dogmatsku konstituciju o Crkvi „Lumen gentium“ ustvrdilo da su na mnogo načina ovlasti

rimskoga prvosvećenika ograničene.

Međutim, one katolike koji ne poimaju jasno granice papinske nezablu-divosti, mogu riječi i djela Vaše Svetosti lako odvesti u jednu od dviju katastrofalnih zabluda: ili da prihvate krivovjerja koja se sada promiču ili da, svjesni da su ta učenja protivna Božjoj riječi, posumnjaju u papinske povlastice ili ih zani-ječu. Drugi pak vjernici navedeni su na sumnju u valjanost odre-knuća pape emeritusa Benedikta XVI. od papinstva. Prema tome petrovska služba, Crkvi darovana od našega Gospodina Isusa Krista poradi jedinstva i vjere, upo-trebljava se tako da otvara put kri-vovjerju i raskolu. K tome, opa-žajući da su postupci potaknuti ri-ječima i djelima Vaše Svetosti pro-tivni ne samo trajnoj crkvenoj vjeri i stezi nego i učiteljskim izjavama Vaših prethodnika, vjernici rasu-đuju da vlastite izjave Vaše Sve-tosti ne mogu uživati veći autoritet nego one prethodnih papa, i tako se vjerodostojnom papinskom učiteljstvu zadaje rana koja možda neće brzo zacijeljeti.

Mi, u svakom slučaju, vjerujemo da Vaša Svetost posjeduje karizmu nezabludivosti i pravo sveopće vlasti nad Kristovim vjernicima, u smislu definiranom od Crkve. U svom prosvjedu protiv ,,Amoris laetitije“ i protiv drugih, s njom povezanih djela, riječi i propusta, ne niječemo opstojnost te papinske karizme ili njezino posjedovanje od strane Vaše Svetosti, jer ni ,,Amoris laetitia“ ni bilo koja izjava koja je poslužila širenju krivovjerja što ih pobudnica usađuje, nisu zaštićene tim božanskim jamstvom istine. Naša opomena doista proizlazi iz vjernosti nezabludivim papinskim učenjima koja su nespojiva s nekim izjavama Vaše Svetosti.

Kao podložnici nemamo pravo uputiti Vašoj Svetosti opomenu u onome obliku kojim nadređeni onima što su im podložni prijete kaznom ili je izriču (usp. Summa theologiae II-II, 33, 4). Ovu opomenu upućujemo da bismo zaštitili svoju braću katolike – kao i one izvan Crkve, kojima se ne smije oduzeti ključ znanja (usp. Lk 11,52) – nadajući se da ćemo spriječiti širenje učenja koja po sebi teže obeščašćenju sakramenata i podrivanju Božjega zakona.

* * *

Sada bismo pokazali kako neki odlomci „Amoris laetitije“ u sprezi s postupcima, riječima i propustima Vaše Svetosti, služe tomu da se promiče sedam krivovjernih stavova. [3]

Ti odlomci iz „Amoris laetitije“ na koje upozoravamo jesu ovi:

AL 295: „Sveti Ivan Pavao II. predložio je tzv. 'zakon stupnjevitosti', znajući da ljudsko biće 'poznaje, ljubi i ostvaruje moralno dobro u različitim stupnjevima rasta'. To nije 'stupnjevitost zakona', nego razboritog izvršavanja slobodnih čina od strane osoba koje nisu u položaju da razumiju, cijene ili potpuno ispune objektivne zahtjeve zakona.“

AL 296: „Dva se načina razmišljanja protežu kroz cijelu povijest Crkve: odbacivanje i ponovno uključenje. Put Crkve, od vremena Jeruzalemskoga sabora, uvijek je put Isusov, put milosrđa i uključenja. Nije put Crkve osuditi ikoga zauvijek.“

AL 297: „Nitko ne može biti zauvijek osuđen, jer to nije logika evanđelja!“

AL 298: „Rastavljeni koji su ušli u novu vezu, na primjer, mogu se naći u vrlo različitim situacijama, koje ne bi trebalo katalogizirati ni odveć kruto svrstavati, onemogućujući prikladno osobno i pastoralno razlučivanje. Ima slučajeva nove veze očvrsnule tijekom vremena, s novom djecom, s dokazanom vjernošću, velikodušnim sebedarjem, kršćanskom zauzetošću, sviješću o vlastitoj neregularnosti i velikom teškoćom povratka koji ne bi bio praćen osjećajem u savjesti da se

upada u nove grijehe. Crkva zna za situacije 'u kojima zbog ozbiljnih razloga, kao što je odgoj djece, muškarac i žena ne mogu udovoljiti obvezi rastanka' [fusnota 329: U takvim situacijama mnogi ljudi, znajući za od Crkve ponuđenu mogućnost da se živi 'poput brata i sestre' i prihvaćajući tu mogućnost, ističu da u slučaju izostanka stanovitih izraza prisnosti 'nerijetko biva ugrožena vjernost među supruzima i dobro djece']. Postoje također slučajevi onih koji su poduzeli sve ne bi li spasili svoj prvi brak i nepravedno su napušteni, ili 'koji su ušli u novu vezu radi odgoja djece, te su ponekad subjektivno u savjesti sigurni da njihov prijašnji, nepopravljivo razoreni brak nikada nije bio valjan'. Nešto je drugo nova veza proizišla iz nedavne rastave, sa svim trpljenjem i pomutnjom što ih prouzročuje djeci i čitavim obiteljima, ili slučaj nekoga tko stalno zanemaruje svoje obveze prema obitelji. Mora ostati jasno da ovo nije ideal što ga evanđelje predlaže za brak i obitelj. Sinodski su oci ustvrdili da dušobrižničko razlučivanje valja uvijek provoditi 'prikladnim razlikovanjem', pristupom u kojem se 'pažljivo razlučuju situacije'. Znamo da lakih rješenja nema.“

AL 299: ,,Slažem se s mišljenjem mnogih sinodskih otaca da 'krštene koji su se rastavili i građanski ponovo vjenčali treba potpunije uključiti u kršćansku zajednicu na različite moguće načine, izbjegavajući pritom svaku prigodu za sablazan. Logika integracije ključ je za pastoralnu brigu o njima, brigu koja će im omogućiti ne samo da shvate da pripadaju Crkvi, nego i da spoznaju da mogu imati plodno i radosno iskustvo toga. Oni su kršteni, oni su braća i sestre, Duh Sveti u srca im ulijeva darove i talente na dobrobit sviju... Takve osobe ne trebaju se osjećati izopćenim članovima Crkve, nego živim članovima, sposobnima živjeti i rasti u njoj i iskusiti je kao majku koja ih uvijek srdačno prima, s ljubavlju se brine za njih i bodri ih na putu života i evanđelja.'“

AL 300: ,,Budući da 'stupanj odgovornosti nije u svim slučajevima jednak', posljedice ili učinci nekoga pravila nisu nužno uvijek isti [fusnota 336]. Tako je i glede sakramentalne discipline jer razlučivanje može raspoznati da u odre-

đenoj situaciji ne postoji teška krivnja.“

AL 301: „Više se [sic] ne može jednostavno reći da svi koji su u bilo kakvoj 'neregularnoj' situaciji žive u smrtnome grijehu, lišeni posvetne milosti. Nije riječ samo o nepoznavanju pravila. Osoba može sasvim dobro poznavati pravilo, a ipak imati velikih teškoća u razumijevanju 'pripadnih mu vrednota, ili se nalaziti u takvoj konkretnoj situaciji koja joj onemogućava drukčije djelovanje i drukčiju odluku bez novoga grijeha'.“

AL 303: „Savjest može i više nego samo raspoznati da neka situacija objektivno nije u skladu s općenitim evanđeoskim zahtjevima. Može iskreno i pošteno raspoznati ponašanje koje je zasad najvelikodušniji mogući odgovor Bogu te sa stanovitom moralnom sigurnošću uvidjeti da upravo to ponašanje sam Bog zahtijeva u konkretnoj složenosti njezinih ograničenja, iako još nije potpuno skladno s objektivnim idealom.“

AL 304: „Osobito tražim da uvijek imamo na umu nauk svetoga Tome Akvinskog te da naučimo uklapati taj nauk u pastoralno razlučivanje: 'Premda na razini općih načela postoji nužnost, ipak se, što više silazimo k posebnome, sve češće suočavamo s manjkavostima... Na razini djelovanja ista praktična

istina i ispravnost za sve ne postoji glede posebnoga, nego samo glede općih načela; a gdje vrijedi ista ispravnost glede posebnoga, ona nije svima jednako poznata... Načela podbacuju, što više silazimo u posebno.' Istina je da opća pravila predstavljaju dobro koje se nikada ne smije omalovažiti ili zanemariti, ali u svojem izrazu ona ne mogu bezuvjetno obuhvatiti sve posebne situacije.“

AL 305: „Zbog uvjetovanosti i ublažavajućih čimbenika moguće je da u objektivno grešnoj situaciji – koja ne mora i subjektivno biti takva, ili potpuno takva – osoba bude u stanju živjeti u Božjoj milosti, ljubiti, a u životu milosti i ljubavi i rasti, primajući u tu svrhu pomoć Crkve [fusnota 351]. U nekim slučajevima može to biti i sakramentalna pomoć. Stoga 'podsjećam svećenike da ispovjedaonica ne smije biti mučilište, nego mjesto susreta s Gospodinovim milosrđem'. Također želim istaknuti da euharistija 'nije nagrada za savršene, nego moćan lijek i hrana za slabe'.].“

AL 308: „Razumijem one koji daju prednost strožoj pastoralnoj skrbi, koja onemogućava pomutnju. No iskreno vjerujem da Isus želi Crkvu pažljivu spram dobra koje Duh Sveti sije posred ljudske slabosti; da želi majku koja jasno izražava svoj objektivni nauk, ali pritom 'ne odustaje od mogućega dobra, makar i postupnoga, ne libeći se uprljati svoje cipele blatom s ulica'.“

AL 311: "Moralnoteološki nauk ne bi smio propustiti uključiti ova razmatranja."

Riječi, djela i propusti Vaše Svetosti na koje želimo upozoriti, a koji u sprezi s tim odlomcima iz „Amoris laetitije“ služe promicanju krivovjerja unutar Crkve, jesu ovi:

- *Vaša Svetost odbila je dati potvrdan odgovor na dubiju koja su joj podnijeli kardinali Burke, Caffarra, Brandmüller i Meisner, a u kojima su s poštovanjem tražili da potvrdite kako apostolska pobudnica „Amoris laetitia“ ne dokida pet katoličkih vjerskih učenja.*

- *Vaša Svetost intervenirala je u sadržaj izvještaja* „Relatio post disceptationem“ za Izvanrednu sinodu o obitelji. „Relatio“ *predlaže dopuštanje pričesti razvedenim i ponovno vjenčanim katolicima „od slučaja do slučaja“, a dušobrižnici bi trebali naglašavati „pozitivne vidike*“ *životnih stilova koje Crkva smatra teško grešnima, uključujući i građanski ponovno vjenčanje nakon razvoda te predbračno suložništvo. Ti prijedlozi uključeni su u* „Relatio“ *na Vaše osobno inzistiranje, usprkos činjenici da nisu dobili dvotrećinsku većinu* koja je po sinodskim pravilima *potrebna za uključenje prijedloga u* „Relatio“.

- *U intervjuu u travnju 2016. Novinar je Vašu Svetost upitao postoje li kakve konkretne mogućnosti za razvedene i ponovno vjenčane koje nisu postojale prije objavljivanja* „Amoris laetitije“. Odgovorili ste: *„Io posso dire, si. Punto“, tj.: „Mogu reći, da. Točka.“. Vaša Svetost izjavila je zatim da je na izvjestiteljevo pitanje odgovoreno u prikazu što ga je dao kardinal Schönborn o „Amoris laetitiji“. U tom je prikazu kardinal Schönborn izjavio:*

„Moja velika radost glede ovoga *spisa počiva na činjenici da on* dosljedno nadilazi onu umjetnu, *površnu, jasnu podjelu na* 're-gularno' i 'neregularno' te svakoga *podlaže općemu pozivu evanđelja, u skladu s riječima svetog Pavla:* 'Jer Bog je sve zatvorio u *neposlušnost da se svima smiluje.' (Rim 11,32)... Što papa kaže u vezi s pristupom* sakramen-tima za ljude koji *žive u* 'neregularnim' *situacijama?* Papa *Benedikt već je rekao da ne postoje* 'laka rješenja' *(AL 298, bilješka 333). Papa* Franjo ponavlja zahtjev za *paž-ljivim razlučivanjem situacije, u skladu s* 'Familiaris consortio' (84) svetog Ivana Pavla *II. (AL 298).* 'Razlučivanje mora *pomoći da se pronalaze putovi*

odgovora Bogu i rasta usred ograničenja. Misleći da je sve crno ili bijelo, ponekad zapriječavamo put milosti i rasta te obeshrabrujemo korake posvećenja koji proslavljaju Boga.' (AL 205). Također nas podsjeća na važnu rečenicu iz 'Evangelii gaudium', 44: 'Malen korak, usred velikih ljudskih ograničenja može se Bogu više sviđati, nego život koji naizvan izgleda u redu, ali se odvija bez suočavanja s velikim teškoćama.' (AL 304). U smislu toga 'via caritatis' (AL 306) papa potvrđuje, na skroman i jednostavan način, u bilješci (351), da se tu može 'u nekim slučajevima' pružiti i sakramentalna pomoć.“*[4]*

Tu izjavu pojačala je Vaša Svetost tvrdnjom da pobudnica „Amoris laetitia“ *podupire pristup razvedenima i ponovno vjenčanima koji se primjenjuje u biskupiji kardinala Schönborna, u kojoj im se dopušta primanje pričesti.*

- Dana 5. rujna 2016. su biskupi Buenos Airesa objavili izjavu o primjeni „Amoris laetitije“*. U njoj su izjavili:*

„6) U drugim, složenijim okolnostima te kada nije moguće dobiti poništenje, spomenuta odluka u biti se ne može primjenjivati. Ipak, usprkos tome moguć je put razlikovanja. Ako se dospije do priznanja da u konkretnom slučaju postoje ograničenja koja ublažuju odgovornost i krivnju (usp. 301-302), a osobito kada jedna osoba drži da može pasti u daljnje grijehe čineći zlo djeci iz nove zajednice, Amoris laetitia otvara mogućnost pristupanja sakramentima Pomirenja i Euharistije (usp. bilješke 336 i 351). Oni pak sa svoje strane osobu pripravljaju da nastavi sazrijevati i rasti snagom milosti.

9) Može biti prikladno naposljetku dopustiti pristup sakramentima privatno, osobito kada su moguće konfliktne situacije. No istodobno moramo pratiti naše zajednice u njihovu rastućem razumijevanju i dobrodošlici, a da to ne uključuje stvaranje pomutnje glede crkvenoga nauka o nerazrješivosti ženidbe. Zajednica je oruđe milosrđa, koje je 'nezasluženo, bezuvjetno i besplatno' (297).

10) Razlučivanje nije zatvoreno, jer ono 'je dinamično; mora ostati

otvoreno za nove stadije rasta i nove odluke koji bi omogućili da se ideal potpunije ostvari' (303), prema 'zakonu stupnjevitosti' (295) i s pouzdanjem u pomoć milosti.“

Time se tvrdi da se prema „Amoris laetitiji“ ne smije stvarati pomutnja glede crkvenoga nauka o nerazrješivosti ženidbe, da razvedeni i ponovno vjenčani mogu primati sakramente te da je ustrajnost u tom stanju spojivo s primanjem pomoći milosti. Vaša Svetost napisala je službeno pismo, datirano istim danom, biskupu Sergiju Alfredu Fenoyu iz San Miguela, izaslaniku argentinskih biskupa područja B. Airesa, izjavivši u njemu da su biskupi područja B. Airesa dali jedino moguće tumačenje pobudnice „Amoris laetitia“:

„Ljubljeni brate, primio sam spis dušobrižničkog područja Buenos Airesa 'Kriteriji za primjenu 8. poglavlja Amoris laetitije'. Puno hvala na slanju. Zahvaljujem na radu koji su u to uložili: pravi primjer praćenja svećenicima... a svi znamo koliko je potrebna ta bliskost biskupa sa svojim svećenstvom i svećenstva s biskupom. Biskupov 'najbliži' bližnji jest svećenik, te zapovijed da ljubimo bližnjega kao samog sebe počinje za nas, biskupe, upravo s našim svećenicima. Spis je vrlo dobar i potpuno objašnjava značenje 8. poglavlja Amoris laetitiae. Ne postoji nikakvo drugo tumačenje.“

- Vaša Svetost postavila je nadbiskupa Vincenza Pagliju predsjednikom Papinske akademije za život i Velikim kancelarom Papinskog instituta Ivana Pavla II. za proučavanje ženidbe i obitelji. Kao čelnik Papinskog vijeća za obitelj, nadbiskup Paglia bio je odgovoran za objavljivanje knjige „Famiglia e Chiesa, un legame indissolubile“ (Libreria Editrice Vaticana, 2015.), koja sadrži predavanja održana na trima seminarima promicanima od tog dikasterija o temama „Ženidba: vjera, sakrament, stega“; „Obitelj, bračna ljubav i rađanje“ te „Ranjena obitelj i neregularne zajednice: pitanje dušobrižničkoga stava“. Ta knjiga i seminari koje opisuje imali su iznositi prijedloge za Sinodu o obitelji, a zagovarali su dopuštanje pričesti razvedenim i ponovno vjenčanim katolicima.

- *Smjernice za Rimsku biskupiju, izdane pod Vašom upravom, dopuštaju u nekim okolnostima primanje Euharistije građanski razvedenim i ponovno vjenčanim katolicima koji sa svojim građanskim partnerom žive* more uxorio.

- *Vaša Svetost postavila je biskupa Kevina Farrella za pročelnika novoustanovljenoga Dikasterija za laike, obitelj i život i promaknula ga u kardinala. Kardinal Farrell izrazio je podršku prijedlogu kardinala Schönborna da razvedeni i ponovno vjenčani primaju pričest. Izjavio je da je primanje pričesti od strane razvedenih i ponovno vjenčanih „proces razlučivanja i savjesti“. [6]*

- *Dana 17. siječnja 2017. godine je „Osservatore romano“, službeni dnevni list Svete stolice, objavio smjernice malteškoga nadbiskupa i gozitanskoga biskupa za primanje Euharistije od strane osoba koje žive u preljubu. Te smjernice dopuštaju svetogrdno primanje Euharistije od strane nekih osoba u takvoj situaciji i tvrde da je u nekim slučajevima nemoguće da takve osobe žive u čistoći i da je štetno za njih ako pokušaju tako živjeti. U „Osservatore romano“ nije objavljena nikakva kritika tih smjernica, nego su prikazane kao opravdano vršenje biskupskog učiteljstva i vlasti. To objavljivanje bilo je službeni čin Svete Stolice koji s Vaše strane nije ispravljen.*

Correctio (Ispravak)

Tim riječima, djelima i propustima te spomenutim mjestima u spisu „Amoris laetitia“ Vaša je Svetost izravno ili neizravno (kako i koliko svjesno, ne znamo niti želimo prosuđivati) poduprla te službeno ili privatno u Crkvi promicala ove krivovjerne (heretične) tvrdnje:

1) Opravdana osoba nema snage uz Božju pomoć ispuniti objektivne zahtjeve Božjega zakona, kao da je opravdanima ikoja od Božjih zapovijedi neizvršiva, ili kao da Božja milost prouzrokujući u pojedincu opravdanje ne prouzrokuje uvijek i po svojoj naravi obraćenje od svih teških grijeha, ili ne dostaje za obraćenje od svih teških grijeha.

2) Kršćani koji su dobili građanski razvod od osobe s kojom su valjano vjenčani te su za života svoga ženidbenoga druga sklopili građanski brak s nekom drugom osobom te žive s njome *more uxorio* i odlučuju ostati u tome stanju s punom sviješću o naravi svojega postupka i punim pristankom volje na taj postupak, nisu nužno u stanju smrtnoga grijeha te mogu primiti posvetnu milost i rasti u ljubavi.

3) Kršćanin može biti potpuno svjestan božanskoga zakona i hotimice ga u teškoj stvari prekršiti, a da ipak uslijed toga čina ne bude u stanju smrtnoga grijeha.

4) Čovjek može, dok je poslušan Božjoj zabrani, griješiti protiv Boga samim tim činom posluha.

5) Savjest može istinski i s pravom prosuditi da su spolni čini između osoba koje su međusobno sklopile građanski brak, iako je barem jedna od njih sakramentalno vjenčana s nekim drugim, ponekad moralno ispravni ili nužni, ili čak da ih Bog zapovijeda.

6) Moralna načela i moralne istine sadržani u Božjoj objavi i naravnome zakonu ne obuhvaćaju niječne odredbe koje bezuvjetno zabranjuju određene vrste djela, utoliko da su ona zbog svojega

predmeta uvijek duboko nezakonita.

7) Naš Gospodin Isus Krist hoće da Crkva odustane od svoje trajne discipline uskraćivanja Euharistije razvedenima i ponovno vjenčanima te uskraćivanja odrješenja razvedenima i ponovno vjenčanima koji ne izraze kajanje zbog svoga životnoga stanja i čvrstu nakanu da se u tom pogledu poprave.

Sve te tvrdnje proturječe istinama koje su od Boga objavljene i koje katolici moraju vjerovati s pristankom božanske vjere. Kao krivovjerja prepoznata su u zahtjevu koji je glede „Amoris laetitije" podnijelo 45 katoličkih učenjaka kardinalima i istočnim crkvenim patrijarsima. Za dobrobit duša nužno je da još jednom budu osuđene od crkvenih vlasti. Nabrajanjem tih sedam tvrdnji nije nam namjera da dademo iscrpan popis svih krivovjerja i zabluda za koje bi nepristran čitatelj prihvatljivo držao da ih „Amoris laetitia" u svome naravnome i očitome smislu tvrdi, nagoviješta ili im pogoduje: u pismu poslanom svim kardinalima i istočnim katoličkim patrijarsima popisano je 19 takvih tvrdnji. Ovdje pak želimo popisati one tvrdnje koje je Vaša Svetost svojim riječima, djelima i propustima, kako smo već opisali, zapravo poduprla i promicala, na veliku štetu i neposrednu pogibelj za duše.

Stoga se u ovome kritičnome trenutku obraćamo katedri veritatis, Rimskoj Crkvi, kojoj po božanskome zakonu pripada prvenstvo nad svim Crkvama i čija odana djeca jesmo i kanimo uvijek ostati, te s poštovanjem inzistiramo na tome da Vaša Svetost javno odbaci te tvrdnje i tako izvrši nalog što ga je naš Gospodin Isus Krist dao svetome Petru i preko njega svim njegovim nasljednicima do svršetka svijeta: „Ja sam molio za tebe da ne malakše tvoja vjera. Pa kad k sebi dođeš, učvrsti svoju braću".

S poštovanjem molimo od Vaše Svetosti apostolski blagoslov, jamčeći Vam svoju sinovsku odanost u našemu Gospodinu i svoje molitve za dobro Crkve.

Razjašnjenje

Da bismo razjasnili svoju *Correc-*

tio te iznijeli čvršću obranu protiv širenja zabluda, želimo skrenuti pozornost na dva glavna izvora koja nam se čini da su hranila krivovjerja što smo ih nabrojili. Riječ je, najprije, o onome pogrešnome shvaćanju božanske objave kojemu se obično nadijeva ime modernizam, a zatim o učenjima Martina Luthera.

A. Problem modernizma

Katoličko shvaćanje božanske objave suvremeni teolozi često osporavaju, a to osporavanje dovelo je do širenja pomutnje među katolicima glede naravi božanske objave i vjere. Da bismo spriječili svaki nesporazum koji bi mogao proizići iz te pomutnje i opravdali svoju tvrdnju o sadašnjem širenju krivovjerja unutar Crkve, opisat ćemo katoličko shvaćanje božanske objave i vjere, što ga ovaj spis podrazumijeva.

Taj je opis potreban također zato da se odgovori na odlomke iz *Amoris laetitije* u kojima se tvrdi da treba slijediti nauk Kristov i crkvenog Učiteljstva. U tim odlomcima piše i ovo: „Jedinstvo naučavanja i prakse zasigurno je u Crkvi nužno.“ (AL 3). „Vjerni Kristovu nauku, gledamo na stvarnost današnje obitelji u svoj njezinoj složenosti.“ (AL 32). „Nauk enciklike *Humanae vitae* i apostolske pobudnice *Familiaris consortio* valja nanovo usvojiti.“ (AL 222). „Učiteljev (usp. Mt 22,30) i nauk svetoga Pavla (usp. 1 Kor 7,29–31) o ženidbi smješten je – ne slučajno – u kontekst krajnje i konačne dimenzije našega ljudskoga postojanja. Hitno nam treba ponovno otkriće bogatstva tog nauka.“ (AL 325). Na te odlomke moglo bi se

gledati kao da osiguravaju da ništa u *Amoris laetitiji* ne služi širenju zabluda protivnih katoličkom nauku. Opis prave naravi prianjanja uz katolički nauk razjasnit

će našu tvrdnju da *Amoris laetitia* doista služi širenju takvih zabluda.

Stoga molimo Vašu Svetost da nam dopusti da podsjetimo na sljedeće istine, koje naučava Sveto pismo, Sveta tradicija, sveopća suglasnost otaca i crkveno učiteljstvo i koje sažimlju katolički nauk o vjeri, božanskoj objavi, nezabludivom nauku učiteljstva i krivovjerju (herezi):

1. Matejevo, Markovo, Lukino i Ivanovo evanđelje, čiji povijesni karakter Crkva bez oklijevanja potvrđuje, vjerno prenose što je Isus Krist za života među ljudima stvarno učinio i naučavao radi njihova spasa dok nije uzašao na nebo.

2. Isus Krist je pravi Bog i pravi čovjek. Stoga sva njegova naučavanja jesu naučavanja samoga Boga.

3. Sve tvrdnje što ih sadrži katolička vjera istine su priopćene od Boga.

4. Time što u te istine vjerujemo pristankom koji je čin bogoslovne kreposti vjere, mi vjerujemo govornikovu svjedočanstvu. Čin božanske vjere poseban je oblik opće djelatnosti kojom se u tvrdnju vjeruje zato što je govornik iznosi te zato što se govornika smatra poštenim i upućenim glede tvrdnje koju iznosi. U činu božanske vjere vjeruje se Bogu kad nešto kaže i vjeruje mu se zato što je Bog i što je stoga istinit i zna.

5. Vjerovanje božanskom svjedočanstvu razlikuje se od vjerovanja svjedočanstvu ljudskih, nebožanskih bića, jer Bog je sveznajuć i savršeno dobar. Stoga On ne može niti lagati niti biti prevaren. Prema tome, nemoguće je da božansko svjedočanstvo bude pogrešno. Budući da nam je istine katoličke vjere priopćio Bog, vjerski pristanak koji im se daje posve je siguran. Katolički vjernik ne može imati razumnih razloga za sumnju ili nevjerovanje u bilo koju od tih istina.

6. Ljudski razum može sam po sebi utvrditi istinitost katoličke vjere na temelju javno dostupnih dokaza o božanskom podrijetlu Katoličke Crkve, ali takvim umovanjem ne može se proizvesti čin vjere. Bo-

goslovnu krepost vjere i čin vjere može proizvesti samo božanska milost. Tko ima tu krepost, ali se slobodno i svjesno odluči za nevjerovanje u neku istinu katoličke vjere, taj počinja smrtni grijeh i gubi vječni život.

7. Istina neke tvrdnje sastoji se u tome da se o onome što jest kazuje da jest, skolastički izraženo: sastoji se u *adaequatio rei et intellectus*. Svaka je istina kao takva istinita, bez obzira na to tko je, kada i u kojim okolnostima razmatra. Nijedna istina ne može nijednoj drugoj proturječiti.

8. Katolička vjera ne iscrpljuje svu istinu o Bogu, jer samo božanski um može potpuno shvatiti božansko biće. Međutim, svaka je istina katoličke vjere potpuno i sasvim istinita, jer obilježja stvarnosti koju takva istina opisuje točno su onakva kakvima ih prikazuje. Ne postoji razlika između sadržaja vjerskih učenja i toga kakve stvari jesu.

9. Božanski govor koji priopćava istine katoličke vjere izražen je ljudskim jezicima. Sam nadahnuti hebrejski i grčki tekst Svetoga pisma izrekao je u svim njegovim dijelovima Bog. Taj tekst nije čisto ljudski izvještaj ili tumačenje božanske objave i nijedan dio njegova značenja ne potječe samo od ljudskih uzroka. Vjerovanjem u svetopisamski nauk vjerujemo izravno Bogu. Ne vjerujemo Božjim izjavama na temelju vjerovanja svjedočanstvu neke druge, nebožanske osobe ili osoba.

10. Kada Katolička Crkva nezabludivo naučava da je neka tvrdnja božanski objavljeni dio katoličke vjere te da joj valja vjerovati pristankom vjere, onda katolici koji pristaju uz to učenje vjeruju u ono što je priopćio Bog i vjeruju u to jer je Bog to rekao.

11. Jezici u kojima je božanska objava izražena i kulture i povijesti koje su te jezike oblikovale ne sužavaju u njima izraženu božansku objavu, ne iskrivljuju je niti joj išta dodaju. Nijedan dio ni vidik Svetoga pisma ili nezabludivoga crkvenoga nauka u vezi sa sadržajem božanske objave nije proizvod samo jezika i povijesnih uvjeta u kojima je izražen, a ne i Božjega djelovanja u priopćavanju istina. Sto-

ga nijedan dio sadržaja crkvenoga nauka nije moguće promijeniti ili odbaciti uz obrazloženje da je proizvod povijesnih okolnosti, a ne božanske objave.

12. Nauk crkvenog Učiteljstva poslije smrti posljednjega apostola valja shvaćati i vjerovati kao cjelinu. On nije podijeljen na prošlo Učiteljstvo i suvremeno ili živo Učiteljstvo koje bi moglo po volji zanemariti ili promijeniti prijašnji nauk Učiteljstva.

13. Papa, koji ima vrhovnu vlast u Crkvi, nije prema božanskom i crkvenom zakonu izuzet iz podložnosti crkvenoj vlasti. On je obvezan prihvatiti i braniti konačni nauk svojih prethodnika u papinskoj službi.

14. Krivovjerna (heretična) tvrdnja je tvrdnja koja proturječi božanski objavljenoj istini sadržanoj u katoličkoj vjeri.

15. Grijeh krivovjerja počinja osoba koja posjeduje bogoslovnu krepost vjere, ali onda slobodno i svjesno odabere nevjerovanje ili sumnju u neku istinu katoličke vjere. Takva osoba smrtno griješi i gubi vječni život. Sud Crkve o osobnom grijehu krivovjerja donosi samo svećenik u sakramentu pokore.

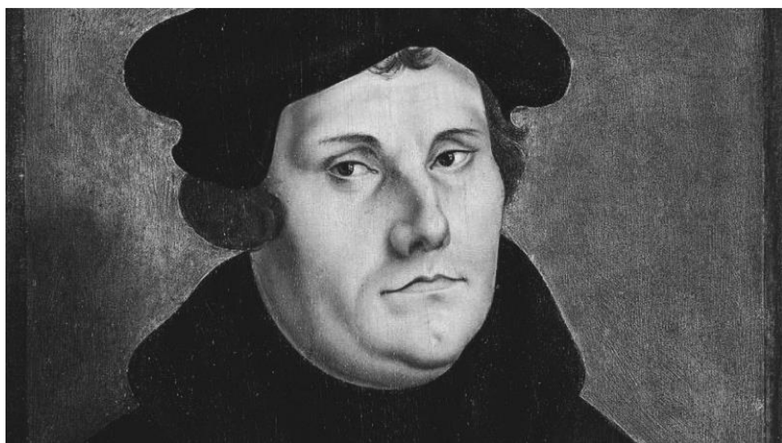
16. Crkvenopravni prijestup hereze počinjen je kada katolik: a) javno niječe ili sumnja u jednu ili više istina katoličke vjere ili javno odbija pristati uz jednu ili više istina katoličke vjere, ali ne niječe i ne sumnja u sve te istine, niti niječe opstojnost kršćanske objave, i b) tvrdokoran je u svome nijekanju. Tvrdokornost se sastoji u tome da osoba o kojoj je riječ nastavlja javno nijekati ili sumnjati u jednu ili više istina katoličke vjere nakon što ju je mjerodavan crkveni autoritet opomenuo da njezino nijekanje ili sumnja znači odbijanje vjerske istine te da tu sumnju ili nijekanje mora javno odbaciti, a istinu o kojoj je riječ javno priznati kao božanski objavljenu.

(Te opise osobnoga grijeha krivovjerja i crkvenopravnoga prijestupa krivovjerja donosimo samo zato da omogućimo njihovo isključenje iz predmeta ovoga prosvjeda. Mi se bavimo samo riječima, djelima i

propustima Vaše Svetosti. Nemamo ovlast ni namjeru baviti se kanonskim pitanjem krivovjerja.)

B. Utjecaj Martina Luthera

Također se osjećamo prisiljenima u savjesti upozoriti na besprimjernu simpatiju Vaše Svetosti prema Martinu Lutheru i na srodnost između Lutherovih zamisli o zakonu, opravdanju i ženidbi te onih koje

naučava ili kojima povlađuje Vaša Svetost u *Amoris laetitiji* i drugdje.

To je nužno da bi naš prosvjed protiv sedam u ovom spisu popisanih krivovjernih tvrdnji bio potpun. Želimo pokazati – sažeto, doduše – da to nisu nepovezane zablude, nego dio krivovjernoga sustava. Katolike treba upozoriti ne samo na tih sedam zabluda, nego i na sam taj krivovjerni sustav, posebice zbog hvale koju Vaša Svetost upućuje osobi od koje potječu.

Tako je na konferenciji za novinare 26. lipnja 2016. Vaša Svetost izjavila:

„Mislim da nakane Martina Luthera nisu bile pogrešne. On je bio reformator. Možda neke metode nisu bile ispravne. Ali u ono vrijeme, čitamo li povijest Ludwiga von Pastora, njemačkoga luterana koji se potom obratio kad je vidio stvarnost – postao je katolik – u to vrijeme Crkva nije baš bila uzor za nasljedovanje. Postojala je iskvarenost u Crkvi, svjetovnost, navezanost na

novac, na moć... protiv toga je on prosvjedovao. K tome je on bio inteligentan i napravio je korak naprijed opravdavši se zašto je to učinio [sic]. A danas luterani i katolici, protestanti, svi se slažemo u nauku o opravdanju. U toj točki, koja je vrlo važna, nije bio u zabludi.“

U propovijedi u luteranskoj katedrali u Lundu u Švedskoj 31. Listopada 2016. Vaša je Svetost izjavila:

„Mi, katolici i luterani, krenuli smo na zajedničko putovanje k pomirenju. Sada, u kontekstu obilježavanja reformacije iz 1517., imamo novu prigodu prihvatiti zajednički put, onaj koji se oblikovao posljednjih pedeset godina u ekumenskom dijalogu između Luteranskoga svjetskoga saveza i Katoličke Crkve. I ne možemo se pomiriti s podjelom i odstojanjem što ih je među nama stvorio naš rascjep. Imamo prigodu popraviti kritičan trenutak naše povijesti nadilaženjem prijepora i nesuglasica koji su nas često sprečavali da razumijemo jedni druge.

Isus nam kaže da je Otac vinogradar (usp. Iv 15,1) koji njeguje i obrezuje lozu da bi donijela više roda (usp. r. 2). Otac se stalno brine za naš odnos s Isusom, da vidi jesmo li istinski s njime (usp. r. 4). On pazi na nas te nas njegov pogled ljubavi nadahnjuje da čistimo svoju prošlost i radimo u sadašnjosti na ostvarenju budućeg jedinstva, koje on tako silno želi.

Mi također moramo pošteno i s ljubavlju gledati na svoju prošlost, priznajući pogreške i tražeći oproštenje, jer samo je Bog naš sudac. Trebamo s tom iskrenošću i ljubavlju priznati da nas je naša podjela udaljila od prvobitnoga poziva Božjega naroda, koji naravno čezne biti jedan, te da su je održavali moćnici ovoga svijeta, a ne vjerni puk, koji uvijek i svagdje treba pouzdano i ljubavi puno vodstvo svojega Dobroga Pastira. Dakako, postojala je s obiju strana iskrena volja za ispovijedanjem i obranom prave vjere, ali istodobno uviđamo da smo se ukopali u sebe zbog straha ili pristranosti glede vjere koju drugi ispovijedaju s drukčijim naglaskom i jezikom. (...)

Duhovno iskustvo Martina Luthera izazov nam je da se sjetimo da bez Boga ne možemo učiniti ništa. 'Kako da dođem do milostivoga Boga?' To je pitanje progonilo Luthera. Doista, pitanje ispravnog odnosa s Bogom presudno je pitanje našega života. Znamo, Luther je toga milostivoga Boga susreo u Radosnoj vijesti o Isusu, utjelovljenom, umrlom i uskrslom. Načelom 'samo milošću' podsjeća nas da Bog uvijek ima inicijativu, prije svakoga ljudskog odgovora, pa i kad teži pobuditi taj odgovor. Nauk o opravdanju izražava tako bit ljudskoga postojanja pred Bogom.“

Povrh tvrdnje da je Martin Luther bio u pravu glede opravdanja, a u bliskoj svezi s tim nazorom, Vaša je Svetost izjavila ne jedanput da su naši grijesi mjesto gdje susrećemo Krista (npr. u propovijedima 4. i 18. rujna 2014.), pri čemu ste svoj nazor opravdavali sv. Pavlom, koji se zapravo hvali svojim 'slabostima' (*astheneìais*, usp. 2 Kor 12, 5.9) da bi se u njemu nastanila Kristova snaga, a ne svojim grijesima.

U obraćenju članovima *Communione e liberazione* 7. ožujka 2015. Vaša je Svetost rekla:

„*Povlašteno mjesto susreta jest nježnost Isusova milosrđa glede mojega grijeha. Zato ste me vjerojatno već više puta čuli kako kažem da je mjesto za to, povlašteno mjesto susreta s Isusom Kristom moj grijeh.“*

Nadalje, pored tvrdnji iz *Amoris laetitije* popisanih u pismu poslanom svim kardinalima i istočnim katoličkim patrijarsima, u kojem su označene krivovjernima, pogrešnima ili dvosmislenima, čitamo i ovo:

„*Ne smijemo nikad miješati različite razine: nije potrebno dvjema ograničenim osobama nametati golemo breme dužnosti da savršeno preslikaju jedinstvo koje postoji između Krista i njegove Crkve, jer ženidba kao znak sadržava 'dinamičan proces... koji stupnjevito napreduje u skladu sa sve većim uklapanjem Božjih darova.'“ (AL 122)*

No dok je istina da sakramentalni ženidbeni znak sadržava dinamičan proces rasta prema svetosti, nesumnjivo je da se sakramentalnim znakom jedinstvo između Krista i njegove Crkve snagom milosti savršeno odslikava u oženjenome paru. Ne radi se o nametanju golemoga bremena dvjema ograničenim osobama, nego o priznanju djelovanja sakramenta i milosti (*res et sacramentum*).

Začudo, opažamo tu, kao i u nekim drugim dijelovima ove apostolske pobudnice, blisku vezu s Lutherovim podcjenjivanjem ženidbe. Katoličko poimanje sakramenta kao učinkovitog *ex opere operato*, na tobože „mehanički“ način, njemačkom je prevratniku neprihvatljivo. Iako on zadržava razlikovanje između *signum et res*, nakon 1520. s objavljivanjem *Crkve u babilonskom sužanjstvu* više ga ne primjenjuje na ženidbu. Luther niječe da ženidba ima ikakve veze sa sakramentalnošću, jer da nigdje u Bibliji ne piše da čovjek koji se oženi prima Božju milost niti igdje piše da je ženidba ustanovljena od Boga kako bi išta označavala. Proglasio je ženidbu pukim simbolom, dodavši da ona, doduše, može predstavljati Kristovo sjedinjenje s Crkvom, ali da takve figure i alegorije nisu sakramenti u smislu u kojemu rabimo taj naziv (usp. *Luther's Works* {LW} 36:92). S toga razloga ženidba, čiji je osnovni cilj rađanje i odgoj djece za Božje putove (usp. LW 44:11-12), prema Lutheru spada u red stvaranja, a ne u red spasenja (usp. LW 45:18); ima samo gasiti vatru požude i biti bedem protiv grijeha (usp. LW 3, Post 16,4).

Štoviše, polazeći od svoga osobnoga viđenja o tome koliko je ljudska narav iskvarena grijehom, Luther je svjestan da ljudi nisu uvijek željni poštivati Božji zakon. Stoga je uvjeren da Bog ljudskim rodom vlada na dvostruk način, kojemu odgovara dvostruko moralno viđenje ženidbe i rastave. Zato Luther uglavnom dopušta rastavu u slučaju preljuba, ali samo neduhovnim ljudima.

On smatra da postoje dva oblika božanskog upravljanja ovim svijetom: duhovni i vremeniti. Duhovnim upravljanjem pod Kristovim

evanđeljem vodi Duh Sveti kršćane i pravednike; vremenitim upravljanjem Bog obuzdava nekršćane i opake da bi sačuvao vanjski mir (usp. LW 45:91). Dva dakle zakona ravnaju moralnim životom: duhovni, za one koji žive pod utjecajem Duha Svetoga, i vremeniti ili svjetovni, za one koji se ne mogu pokoriti duhovnome (usp. LW 45:88-93). Ovo dvostruko moralno gledište Luther primjenjuje u vezi s Mt 5,32 na preljub: kršćani se ne smiju rastaviti ni u slučaju preljuba (duhovni zakon); ali rastava postoji i Mojsije ju je dopustio zbog grijeha (svjetovni zakon). Dopuštenje rastave smatra se tako granicom postavljenom od Boga putenim ljudima da bi se obuzdalo njihovo loše ponašanje i spriječilo da uslijed svoje opakosti postanu još gori (usp. LW 45:31).

Kako da tu ne primijetimo veliku sličnost mišljenju koje izražava Vaša Svetost u *Amoris laetitiji*? S jedne strane navodno se štiti ženidba kao sakrament, dok se s druge strane rastava i ponovna ženidba 'milosrdno' smatraju *statusom quo* koji treba – doduše, samo 'pastoralno' – uklopiti u crkveni život, čime se otvoreno protuslovi riječi našega Gospodina. Luthera je na prihvat ponovne ženidbe navelo njegovo poistovjećivanje požude i grijeha jer je priznavao da je ženidba lijek protiv požude. U stvari, požuda sama po sebi nije grešna, kao što ni ponovna ženidba osobe koja ima živoga ženidbe-noga druga nije *status*, nego gubitak istine.

Ipak, Lutherovo unutarnje protuslovlje, prouzročeno dvostrukim nazorom o ženidbi – viđenoj kao nešto što zapravo pripada Zakonu, a ne Evanđelju – navodno je prevladano prvenstvom vjere: 'usrdnim pouzdanjem' eda bi se subjektivno prionulo uz Boga. Luther tvrdi da vjera opravdava čovjeka utoliko što se kaznena

pravda povlači u korist milosrđa te je trajno pretvorena u oprosnu ljubav. To omogućuje 'radosna zamjena' (*fröhlicher Wechsel*) po kojoj grešnik može reći Kristu: „Ti si moja pravednost baš kao što sam ja tvoj grijeh.“ (LW 48:12; usp. također 31:351; 25:188) Tom 'sretnom razmjenom' Krist postaje jedini grešnik te smo opravdani prihvatom Riječi u vjeri.

Na svom hodočašću u Fatimu prigodom početka providnosne stogodišnjice Vaša je Svetost jasno naznačila taj luteranski nazor o vjeri i opravdanju, izjavivši 12. svibnja 2017.:

„Velika se nepravda nanosi Božjoj milosti kad god kažemo da su grijesi kažnjeni po Božjemu sudu, a da prije toga ne kažemo – kao što Evanđelje jasno kaže – da su oprošteni po Božjemu milosrđu! Milosrđe valja uvijek staviti prije suda i, u svakom slučaju, Bog će svoj sud uvijek donijeti u svjetlu svoga milosrđa. Očito je da Božje milosrđe ne niječe pravdu jer Isus je na sebe uzeo posljedice našega grijeha zajedno s odgovarajućom kaznom. Nije zanijekao grijeh, nego ga je otkupio na križu. Stoga, u vjeri koja nas sjedinjuje s Kristovim križem, oslobođeni smo svojih grijeha; ostavljamo postrani sav strah i trepet, jer ne priliče onima koji su ljubljeni.“ (1 Iv 4,18).

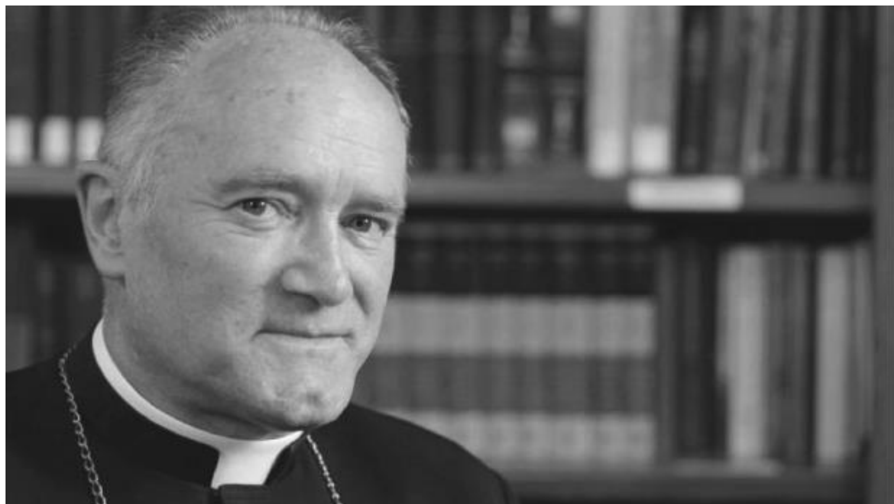
Evanđelje međutim ne naučava da će svi grijesi stvarno biti oprošteni, ni da je Krist jedini iskusio 'sud' ili pravdu Božju, ostavivši ostatku ljudskoga roda tek milosrđe. Iako postoji 'zastupnička patnja' našega Gospodina radi okajanja naših grijeha, ne postoji 'zastupnička kazna', jer je Krist „za nas grijehom učinjen“ (usp. 2 Kor 5,21), a ne *grešnikom*. Iz božanske ljubavi, a ne kao predmet Božjega gnjeva, Krist je prinio vrhovnu žrtvu spasenja da bi nas pomirio s Bogom, uzevši na sebe samo posljedice naših grijeha (usp. Gal 3,13). Stoga, da bismo bili opravdani i spašeni, nije dovoljno pouzdati se da su naši grijesi uklonjeni navodnom zastupničkom kaznom; naše je opravdanje u suobličenosti s našim Spasiteljem po vjeri koja je ljubavlju djelotvorna (usp. Gal 5,6).

Sveti Oče, dopustite nam također da izrazimo čuđenje i žalost zbog

dvaju događaja koji su se zbili u srcu Crkve i koji isto tako svjedoče o naklonosti što je njemački herezijarh uživa pod Vašim pontifikatom. Dana 15. siječnja 2016. skupini je finskih luterana podijeljena sveta Pričest u sklopu slavljenja svete Mise u bazilici svetoga Petra. A 13. listopada 2016. Vaša je Svetost predsjedala susretu katolika i luterana u Vatikanu, obraćajući im se s pozornice na kojoj je bio postavljen spomenik Martinu Lutheru.

Prijevod preuzet sa stranice: http://tomablizanac.blogspot.com/

Biskup Fellay: Zašto sam potpisao Correctio filialis

Nakon što je u nedjelju, 24. rujna, objavljen Correctio filialis koji je potpisalo 62 uglednih klerika i laika, gdje razotkrivaju sedam krivovjernih tvrdnji sadržanih u apostolskoj pobudnici Amoris laetitia, stranica FSSPX.News upitala je biskupa Fellaya, generalnog poglavara Svećeničkoga bratstva sv. Pija X., zašto je potpisao dokument.

FSSPX.News: Zašto ste podržali Correctio filialis?

Biskup Fellay: Ovaj sinovski pristup uglednih klerika i laika koji su zabrinuti hetedoroksnim tvrdnjama u Amoris laetitia vrlo je važan. Kristov nauk o ženidbi ne može se suptilno mijenjati pod izlikom da se vrijeme promijenilo i da bi se pastoralna briga trebala prilagoditi da ponudi putove da se izbjegne nauk.

Razumijem da su autori Correctio filialis pogođeni podjelom koju je izazvala Amoris laetitia, papinim pojašnjenjima o tome dokumentu u nedavnim izjavama, kao i o izjavama o Luheru. U nekim zemljama biskupi sada dopuštaju pričest za rastavljene i građanski ponovno oženjene, dok u drugim zemljama to odbijaju. Je li katolički moral promjenjiv? Može li biti podložan proturječnim tumačenjima?

Od rujna 2016. četiri su kardinala s poštovanjem tražili od Pape da „razjasni" svoju pobudnicu; ove su godine tražili audijenciju. Jedini odgovor koji su primili bila je šutnja, ali šutnja nije odgovor. O tako ozbiljnom pitanju i suočen s trenutnim podjelama, Sveti Otac mora dati jasan odgovor o sadržaju pobudnice. U ovoj žalosnoj situaciji podjele vrlo je važno da rasprava o tome važnome pitanju raste kako bi se ponovno utvrdila istina i osudila zabluda. Zato sam podržao taj pristup, a u obzir treba uzeti ne toliko imena onih koji su potpisali Correctio filialis, koliko objektivnu vrijednost predstavljenih argumenata.

FSSPX.News: Utječe li to na odno-se između Svećeničkoga bratstva sv. Pija X. i Rima?

Biskup Fellay: Naše poštovanje prema Papi ostaje netaknutim, a upravo iz poštovanja prema njegovoj službi tražimo ga kao njegovi sinovi da „učvrsti svoju braću" javnim odbacivanjem otvoreno heterodoksnih tvrdnji koje izazivaju toliku podjelu u Crkvi.

Cijenim odgovor Ettorea Gottija Tedeschija [1] koji je također potpisao Correctio filialis. Ispravno je izjavio da nismo papini neprijatelji. Naprotiv, činimo to iz ljubavi prema Crkvi.

To je bilo stajalište nadbiskupa Lefebvrea i Bratstva sv. Pija X. od početka. U svojemu Proglasu od 21. studenoga 1974., naš je utemeljitelj rekao: ,,Cijelim srcem i cijelom dušom prianjamo uz katolički Rim, čuvara katoličke vjere i tradicija potrebnih za očuvanje ove vjere, uz vječni Rim, učitelja mudrosti i istine. Međutim, odbijamo i uvijek smo odbijali slijediti Rim neomodernističke i neoprotestantske tendencije"; upravo taj neomodernizam i neoprotestantizam su autori Correctio filialis ispravno prokazali kao uzrok promjena koje je Amoris laetitia učinila u ženidbenom nauku i ćudoređu.

Privrženi smo Rimu, majci i učiteljici, svakom žilicom našega bića. Ne bismo bili rimski ako bismo odbacili dvijetisućljetni nauk; s druge strane, postali bismo radnici na njegovu uništenju, sa situacijskom etikom iza koje stoji slabi nauk.

Naša vjernost Tradiciji nije način života u prošlosti, nego jamstvo odr-živosti za budućnost. Samo pod tim uvjetom možemo djelotvorno služiti Crkvi.

FSSPX.News: Kakva su Vaša nadanja za Correctio filialis?

Biskup Fellay: Moramo se nadati da će proizvesti jasnije shvaćanje o težini situacije u Crkvi, kako kod klera, tako kod vjernika. Doista, kao što je Benedikt XVI. priznao: ,,Petrova lađa pušta na sve strane". To nije pjesnička slika, to je tragična stvarnost. U ovoj bitci trebamo braniti vjeru i moral!

Nadamo se također da će i drugi kojima su povjerene duše pokazati svoju podršku. Prokazujući objektivno neortodoksne tvrdnje, potpisnici Correctio filialis su jednostavno rekli glasno i jasno ono što mnogi znaju u svojim srcima. Nije li vrijeme da ti pastiri tako to kažu, jasno i glasno? Ali, opet, ne broji se toliko broj potpisnika, koliko objektivna vrijednost argumenata. Istina koju je objavio Krist ne može se mjeriti količinom, ona je iznad svega promjenjivoga.
Moramo vapiti Bogu da Kristov namjesnik povrati potpunu jasnoću u tako bitno područje. Božanski zakon o ženidbi ne može se mijenjati bez da izazove ozbiljan razdor. Ako se ništa ne učini, podjela koja

se pojavljuje u Crkvi postat će nepopravljivom. Iz toga razloga molimo da se Gospodinove riječi sv. Petru uistinu primijene na papu Franju: „I ti obrativši se, utvrdi braću svoju” (Lk 22,32).

[1] Ettore Gotti Tedeschi, ekonomist i predsjednik Instituta za djela religije od 2009. do 2012., dao je intervju španjolskoj web-stranici Infovaticana (24. rujna 2017.) koji je prenio vatikanist Marco Tosatti na svojemu blogu.

Sadržaj:

Predgovor: Sto godina komunizma..5
Čudo Sunca u Fatimi. 7
Kristovo kraljevstvo u svjetlu Fatime i Vojske Bezgrješne 11
Sinovska opomena zbog promicanja krivovjerjā. 19
Biskup Fellay: Zaüto sam potpisao Correctio filialis. 43

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskome tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima	rasprodano
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (biografija sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	15 kn
Knjižica ´Je li Isus Krist Sin Božji´, Letak ´Tvoja odluka´, Letak '62 razloga za tradicionalnu Misnu Žrtvu', Ostali letci (Čudotvorna medaljica, misne pobožnosti...)	besplatno

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

Dostupan je za narudžbu letak koji slikovitim prikazima i pojašnjenjima prikazuje najvažnije značajke fatimske poruke povodom 100. obljetnice fatimskih ukazanja. Dijeli se besplatno uz mogućnost dobrovoljnoga priloga.

Brojne vrijedne tekstove s ciljem izlaganja i širenja katoličke vjere, o aktualnoj situaciji u Crkvi i o poslanju Svećeničkog bratstva sv. Pija X. možete pronaći na našoj internetskoj stranici:
http://christusrexhrvatska.blogspot.com

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga svetog Josipa
Vatroslava Lisinskog 1, 10370 Dugo Selo
fsspxhr@gmail.com
Glavni urednik: p. Stefan Frey
IBAN: HR3423600001102463734
SWIFT (BIC): ZABA HR 2X
ISSN: 1849-6695

